

LUKU 129

JEESUKSEN

AIKUISIÄN LOPPUPUOLI

JEESUS oli tässä vaiheessa jo täysin ja lopullisesti irrottautunut nasaretilaisperheen kotiasioiden hoitamisesta ja sen jäsenten välittömästä ohjaamisesta. Aina kastetilaisuuteensa saakka hän edelleen avusti perhettä rahallisesti, ja hän oli yhä henkilökohtaisesti varsin kiinnostunut jokaisen veljensä ja sisarensa hengellisestä hyvinvoinnista. Ja aina hän oli valmis tekemään kaiken, mikä inhimillisesti katsoen oli mahdollista, jotta hänen leskiäitinsä olisi tuntenut itsensä tyytyväiseksi ja onnelliseksi.

Ihmisen Poika oli jo suorittanut kaikki valmistelut sitä silmällä pitäen, että hän irtautuisi pysyvästi Nasaretin-kodista; eikä se käynyt häneltä helposti. Jeesus luonnollisestikin rakasti omaisiaan, hän rakasti perhettään, ja tätä luonnollista kiintymystä oli lisännyt suunnattomasti se, että hän niin epätavallisen laajassa mitassa oli omistautunut heidän hyväkseen. Mitä enemmän omistaudumme kaltaisillemme sitä enemmän alamme heitä rakastaa. Ja kun Jeesus oli näin kokonaan omistautunut perheelleen, hän rakasti sen jäseniä suurella ja palavalla kiintymyksellä.

Kaikki perheenjäsenet olivat vähä vähältä havahtuneet huomaamaan, että Jeesus valmistautui jättämään heidät. Ennakoidun eron haikeutta lievensi vain se, että hänen menetelmänään oli valmentaa heidät vähitellen siihen hetkeen, jolloin hän ilmoittaisi lähtöaikeestaan. Yli neljän vuoden ajan he panivat merkille, miten hän teki suunnitelmia tätä lopulta koittavaa eroa ajatellen.

1. KAHDENKYMMENTÄS VUOSI

(21 jKr)

Tämän vuoden, vuoden 21 jKr, tammikuussa eräänä sateisena sunnuntaiaamuna Jeesus jätti koruttomat jäähyväiset perheelleen sanoen vain menevänsä Tiberiakseen ja käyvänsä sitten muissa Galileanmeren ympäristön kaupungeissa. Ja näin hän jätti heidät, eikä hänestä enää koskaan tullut tämän talouden vakinaista jäsentä.

Hän vietti viikon Tiberiaassa, uudessa kaupungissa, josta oli Sepforiin jälkeen kohta tuleva Galilean pääkaupunki. Ja kun kaupungissa ei ollut juuri mitään, mikä olisi häntä kiinnostanut, hän suuntasi kulkunsa ensin Magdalaan, sitten Beetsaidaan ja lopulta Kapernaumiin. Hän jäi Kapernaumiin käydäkseen isänsä ystävän Sebedeuksen luona. Sebedeuksen pojat olivat kalastajia, hän itse oli veneenrakentaja. Jeesus Nasaretilainen oli asiantuntija sekä suunnittelussa että rakentamisessa, puun työstämisessä hän oli mestari. Ja Sebedeus oli jo kauan ollut tietoinen Nasaretin ammattimiehen taidoista. Sebedeus oli pitemmän aikaa pohdiskellut, mitä parannuksia hän tekisi rakentamiinsa veneisiin. Nyt hän esitti suunnitelmansa Jeesukselle ja tarjosi vierailemaan tulleelle kirvesmiehelle mahdollisuutta liittyä mukaan tähän yritykseen, ja Jeesus antoi empimättä suostumuksensa.

Jeesus työskenteli Sebedeuksen kanssa vain runsaan vuoden, mutta sinä aikana hän ehti luoda uuden venemallin ja ottaa käyttöön kokonaan uudet veneenvalmistusmenetelmät. Aikaisempaa huomattavasti verrattomampaa tekniikkaa ja paljon entistä parempaa kylkilautojen höyryttämismenetelmää käyttäen

[sivu 1420]

Jeesus ja Sebedeus ryhtyivät rakentamaan merkittävästi paremmantyyppisiä veneitä, aluksia, jotka järvipurjehduksessa olivat vanhemmantyyppisiä veneitä huomattavasti turvallisempia. Näitä uudentyyppisiä veneitä tuottaessaan Sebedeuksella oli usean vuoden ajan työtä enemmän kuin, mihin hänen pieni

yrittäksensä kykeni. Vajaassa viidessä vuodessa käytännöllisesti katsoen kaikki järvellä purjehtivat alukset olivat Sebedeuksen Kapernaumin veistämön rakentamia. Galilean kalastajaväestön keskuudessa Jeesus tuli tunnetuksi uusien veneiden suunnittelijana.

Sebedeus oli kohtalaisen varakas mies. Hänen veneveistämönsä olivat järven rannalla, Kapernaumin eteläpuolella. Hänen kotinsa sijaitsi järven rantamaalla Beetsaidan kalastustukikohdan lähellä. Jeesus asui Sebedeuksen kodissa sen runsaan vuoden ajan, jonka hän viipyi Kapernaumissa. Hän oli pitkän aikaa työskennellyt maailmassa yksin, toisin sanoen ilman isää, ja hän nautti suuresti tästä ajanjaksosta, jonka hän työskenteli yhdessä isä-liikekumppanin kanssa.

Sebedeuksen Salome-vaimo oli sukua Hannakselle, Jerusalemin entiselle ylipapille, joka oli edelleenkin saddukeusten ryhmän vaikutusvaltaisin jäsen. Hänelle oli myönnetty ero virastaan vain kahdeksan vuotta aikaisemmin. Salomesta tuli Jeesuksen suuri ihailija. Salome rakasti häntä aivan kuin omia poikiaan Jaakobia, Johannesta ja Daavidia, ja hänen neljä tytärtään taas puolestaan pitivät Jeesusta vanhempana veljenään. Jeesus kävi usein kalassa Jaakobin, Johanneksen ja Daavidin kanssa. Ja he saivat huomata, että Jeesus oli kokenut kalamies siinä kuin asiantunteva veneenveistäjäkin.

Koko vuoden ajan Jeesus lähetti joka kuukausi rahaa Jaakobille. Hän palasi Nasaretiin lokakuussa ollakseen mukana Martan häissä. Yli kahteen vuoteen hän ei sitten toista kertaa käynytkaan Nasaretissa. Hän palasi sinne vasta vähän ennen Simonin ja Juudan kaksoishäitä.

Koko puheena olevan vuoden ajan Jeesus rakensi veneitä ja teki edelleen havaintoja siitä, miten ihmiset maan päällä elivät. Vähän väliä hänellä oli tapana pistäytyä karavaaniasemalla, olihan Kapernaum suoraan Damaskoksesta etelään johtavan matkareitin varrella. Kapernaum oli vahva roomalainen varuskuntakaupunki, ja varuskunnan komentava upseeri oli ei-juutalainen Jahveen uskova, "hurskas mies", niin kuin juutalaiset tapasivat tällaisia käännyttäjiä kutsua. Tämä upseeri kuului äveriääseen roomalaisukuun, ja hän otti asiakseen rakennuttaa Kapernaumiin kauniin synagogan. Se oli annettu juutalaisille lahjaksi vähän ennen kuin Jeesus asettui Sebedeuksen luo asumaan. Tuona vuonna Jeesus toimitti yli puolet kaikista tässä uudessa synagogassa

järjestetyistä palveluksista, ja jotkut karavaaniväen joukosta palveluksiin sattumoisin osallistuneet muistivat hänet Nasaretin kirvesmieheksi.

Veronmaksua varten Jeesus merkitytti itsensä väestöluetteloon "kapernaumlaisena käsityöammatin harjoittajana". Tästä päivästä maisen elämänsä loppuun hänet tunnettiin Kapernaumin asukkaana. Mitään muuta lain edellyttämää asuinpaikan määrittystä hän ei koskaan tehnyt, vaikka hän eri syistä sallikin muiden yksilöidä Damaskoksen, Betanian, Nasaretin ja jopa Aleksandrian hänen kotipaikakseen.

Kapernaumin synagogan kirjaston arkuista hän löysi monta uutta kirjaa, ja hän käytti vähintään viisi iltaa viikossa tiiviiseen opiskeluun. Yhden illan hän pyhitti seurusteluun vanhemman väen kanssa ja yhden illan hän vietti nuorten ihmisten parissa. Jeesuksen persoonallisuudessa oli jotakin sellaista suurenmoista ja innoittavaa, joka poikkeuksetta veti nuoria ihmisiä puoleensa. Hän sai heidät aina tuntemaan olonsa luontevaksi seurassaan. Tämän luontevan kanssakäymisen suuri salaisuus oli kenties se kaksinainen tosiasia, että hän oli aina kiinnostunut siitä, mitä he tekivät, kun taas omia neuvojaan hän tarjosi heille peräti harvoin, elleivät nämä sitten niitä pyytäneet.

Sebedeuksen perheen jäsenet melkeinpä palvoivat Jeesusta, eivätkä he kertaakaan jääneet pois niistä kysymys- ja vastauskokouksista, joita hän piti joka ilta illallisen jälkeen ennen

[sivu 1421]

kuin meni synagogaan opiskelemaan. Myös naapuruston nuorisoa oli usein mukana näissä illallisen jälkeen pidetyissä kokouksissa. Näiden pikku kokoontumisten osanottajille Jeesus jakoi monipuolista ja tavanomaista pitemmälle menevää opetusta, opetusta, joka meni juuri niin pitkälle, että he vielä pystyivät sen käsittämään. Hän keskusteli heidän kanssaan täysin vapaasti tuoden julki ajatuksiaan ja ihanteitaan politiikasta, sosiologiasta, luonnontieteistä ja filosofiasta, mutta milloinkaan hän ei ottanut sellaista vapautta, että olisi lausunut ehdottomia ja lopullisia mielipiteitä, paitsi keskustellessaan uskonnosta -- ihmisen suhteesta Jumalaan.

Kerran viikossa Jeesus piti kokousta kaikkien talonväkeen kuuluvien sekä veistämö- ja rantatyöläisten kanssa, sillä Sebedeuksella oli paljon palkollisia. Ja juuri näiden työmiesten keskuudessa Jeesusta kutsuttiin ensi kerran "Mestariksi". He kaikki rakastivat häntä. Hän puolestaan nautti työtehtävistään Sebedeuksen luona Kapernaumissa, mutta hän ikävöi niitä lapsia, jotka olivat leikkineet Nasaretin puusepänerästä seinustalla.

Sebedeuksen pojista Jaakobia kiinnosti Jeesus eniten opettajana, filosofina. Johannes piti eniten hänen uskonnollisesta opetuksestaan ja mielipiteistään. Daavid kunnioitti hänen teknisiä taitojaan, mutta ei paljonkaan piitannut hänen uskonnollisista näkemyksistään eikä hänen filosofisista opetuksistaan.

Juuda tuli monena sapattina kuuntelemaan, kun Jeesus puhui synagogassa, ja hänellä oli tapana jäädä joksikin aikaa seurustelemaan Jeesuksen kanssa. Ja mitä enemmän Juuda näki vanhinta veljeään, sitä enemmän hän vakuuttui siitä, että Jeesus oli todellinen suurmes.

Tänä vuonna Jeesus edistyi yhä pitemmälle ihmismielensä entistäkin paremmassa hallinnassa ja ylsi uusille ja yhä korkeammille tasoille tietoisessa yhteydenpidossaan sisimmässään olevan Ajatuksensuuntaajan kanssa.

Tämä oli hänen elämänsä viimeinen sellainen vuosi, jolloin hän asui pitemmän aikaa yhdessä paikassa. Koskaan ei Jeesus enää viettänyt kokonaista vuotta samassa paikassa eikä samassa työtehtävässä. Hänen maisten pyhiinvaellusmatkojensa ajat olivat hyvää vauhtia lähestymässä. Kiihkeät toimintajaksot eivät enää kuuluneet kaukaiseen tulevaisuuteen, mutta nyt hänen menneisyyteensä jo kuuluvan yksinkertaisen mutta kiihkeää toimintaa merkinneen elämänjaksonsa ja vielä sitäkin kiihkeämmän ja rasittavamman julkisen toimintansa väliin oli kiilautumassa muutaman vuoden jakso, jolle oli ominaista laajamittainen matkustelu ja erittäin monipuolinen henkilökohtainen hoivaaminen. Hänen koulutuksensa tämän maailman ihmisenä oli vietävä loppuun ennen kuin hän saattoi antautua opettajan ja saarnaajan uralleen sellaisena täydellistyneenä Jumala-ihmisenä, jollainen hän oli Urantiassa suorittamansa lahjoittautumisen jumalallisissa ja ihmisyyden jälkeisissä vaiheissa.

2. KAHDENKYMMENTÄKÄHDEKSÄS VUOSI

(22 jKr)

Maaliskuussa vuonna 22 jKr Jeesus jätti hyvästit Sebedeukselle ja Kapernaumille. Hän pyysi pientä rahasummaa kattaakseen sillä matkakulunsa Jerusalemiin. Sebedeuksen luona työskennellessään hän oli nostanut vain pieniä rahamääriä, jotka hän tapasi joka kuukausi lähettää perheelleen Nasaretiin. Jonain kuukautena saattoi Joosef olla se, joka tuli Kapernaumiin noutamaan rahat, seuraavassa kuussa saattoi Kapernaumiin tulla Juuda ja saada rahat Jeesukselta viedäkseen ne sitten Nasaretiin. Juudan kalastustukikohta oli vain muutaman kilometrin päässä Kapernaumin eteläpuolella.

Kun Jeesus lausui hyvästejään Sebedeuksen perheelle, hän sopi jäävänsä Jerusalemiin pääsiäiseen saakka, ja he kaikki lupasivat olla paikalla mainittua tilaisuutta varten. He jopa sopivat nauttivansa pääsiäisehtoollisen yhdessä. He olivat kaikki -- etenkin Sebedeuksen tyttäret -- murheissaan, kun Jeesus lähti heidän luotaan.

Ennen Kapernaumista-lähtöään Jeesus kävi pitkän keskustelun vasta löytämänsä ystävän ja läheisen toverin, Johannes Sebedeuksen, kanssa. Hän kertoi Johannekselle, että hänellä oli mielessään matkustella laajalti siksi kunnes "hetkeni tulisi", ja hän pyysi Johannesta lähettämään hänen puolestaan joka kuukausi jonkin summan rahaa Nasaretin-perheelle niin kauan

[sivu 1422]

kuin hänelle kuuluvat rahavarat riittäisivät. Ja Johannes antoi hänelle seuraavan lupauksen: "Opettajani, mene omille asioillesi, tee työsi tässä maailmassa. Toimin puolestasi tässä tai missä hyvänsä muussa asiassa ja huolehdin perheestäsi aivan kuin pitäisin huolta omasta äidistäni tai pitäisin vaarin omista sisaruksistani. Jaan isäni hallussa olevia rahavarojasi antamiesi ohjeitten mukaan ja niin kuin tarve vaatii, ja ellen sitten kun rahasi ovat kuluneet loppuun, saa sinulta lisää, ja jos äitisi on rahan tarpeessa, jaan omat ansioni hänen kanssaan. Kulje tietäsi levollisin mielin. Toimin sinun sijastasi kaikissa näissä asioissa."

Niinpä Jeesuksen lähdettyä Jerusalemiin Johannes piti neuvoa isänsä Sebedeuksen kanssa Jeesukselle kuuluvista rahoista, ja hän yllättyi siitä, miten suuresta summasta oli kysymys. Kun Jeesus oli jättänyt asian niin kokonaan heidän käsiinsä, he sopivat keskenään, että olisi parasta sijoittaa nämä varat kiinteistöön ja käyttää näin kertyvät tulot Nasaretin perheen auttamiseen. Ja koska Sebedeus tiesi Kapernaumissa pienen talon, johon oli otettu kiinnitys ja joka oli myytävänä, hän neuvoi Johannesta ostamaan Jeesuksen rahoilla tuon talon ja hoitamaan taloon kohdistuvaa omistusoikeutta ystävänsä uskottunamiehenä. Ja Johannes teki isänsä neuvon mukaan. Kahden vuoden ajan käytettiin talosta saatu vuokra kiinnelainan hoitamiseen, ja kun siihen lisättiin suurehko rahasumma, jonka Jeesus kohta lähetti Johannekselle käytettäväksi sen mukaan, mitä perhe tarvitsisi, niistä kertyi yhteensä lähes koko velkasitoumuksen määrä; ja Sebedeus kattoi erotuksen, niin että Johannes maksoi eräpäivänä kiinnelainan jäännöserän, ja lunasti näin kiistattoman omistusoikeuden tähän kahden huoneen taloon. Näin Jeesuksesta tuli Kapernaumissa sijaitsevan talon omistaja, mutta hänelle itselleen ei siitä vielä ollut kerrottu.

Kun Nasaretin-perheen jäsenet kuulivat Jeesuksen lähteneen Kapernaumista, he tästä Johanneksen kanssa sovitusta järjestelystä tietämättöminä luulivat, että nyt heille oli koittanut aika, jolloin heidän olisi tultava toimeen ilman, että Jeesus enää lähettäisi apua. Jaakob muisti Jeesuksen kanssa tekemänsä sopimuksen, ja veljiensä avulla hän otti välittömästi täyden vastuun perheen huoltamisesta.

Mutta palatkaamme Jerusalemiin tekemään huomioita Jeesuksesta. Lähes kaksi kuukautta hän vietti aikaansa etupäessä temppelikeskusteluja kuunnellen ja pistäytyen silloin tällöin eri rabbikouluissa. Useimmat sapattipäivät hän vietti Betaniassa.

Jeesus oli tuonut mukanaan Jerusalemiin Sebedeuksen vaimon Salomen kirjoittaman kirjeen, jossa hänet esiteltiin entiselle ylipapille Hannakselle "henkilönä, joka on kuin oma poikani." Hannas vietti paljon aikaa Jeesuksen seurassa ja vei henkilökohtaisesti hänet käymään Jerusalemin uskonnonopettajien monissa akatemoissa. Näitä kouluja perinpohjin katsastaessaan ja huolella niiden opetusmenetelmistä huomioita tehdessään Jeesus ei julkisesti kertaakaan esittänyt edes yhtä kysymystä. Vaikka Hannas piti Jeesusta suurenmoisena ihmisenä, hänelle aiheutti päänvaivaa se, miten hän osaisi tätä neuvoa. Hän ymmärsi olevan typerää ehdottaa, että hän menisi oppilaaksi johonkin näistä Jerusalemin

kouluista, ja kuitenkin hän vallan hyvin tiesi, ettei Jeesukselle koskaan myönnettäisi vakinaisen opettajan asemaa, sillä hän ei ollut milloinkaan saanut opetusta näissä kouluissa.

Kohta oli käsillä pääsiäisaika, ja joka taholta saapuneiden väkijoukkojen mukana Jerusalemiin tulivat Kapernaumista myös Sebedeus ja koko hänen perheensä. He kaikki asettuivat tilapäisesti Hannaksen tilavaan kotiin, jossa he viettivät pääsiäisen kuin mikä tahansa onnellinen perhe.

Ennen tämän pääsiäisviikon päättymistä Jeesus tapasi ikään kuin sattumalta erään varakkaan matkamiehen ja hänen poikansa, seitsemistöoista olevan nuoren miehen. Nämä matkalaiset olivat kotoisin Intiasta, ja Roomaan ja muille Välimeren paikkakunnille kun olivat matkalla, he olivat järjestäneet kulkunsa siten, että he saapuisivat Jerusalemiin pääsiäisen aikaan toivoen

[sivu 1423]

löytävänsä sieltä jonkun, jonka he voisivat palkata yhteiseksi tulkikseen ja pojan opintojen ohjaajaksi. Isä oli peräänantamaton pyytäessään Jeesusta suostumaan sellaiseen, että tämä matkustaisi heidän mukanaan. Jeesus kertoi hänelle perheestään ja sanoi, että hänen olisi tuskin oikein lähteä pois lähes kahdeksi vuodeksi, sillä sinä aikana perhe saattaisi joutua kärsimään puutetta. Tämän kuultuaan itäisiltä mailta tullut matkamies ehdotti Jeesukselle, että hän saisi vuoden palkan etukäteen niin, että hän voisi uskoa nämä varat ystäviensä hoitoon ja käytettäväksi siinä tapauksessa, että hänen perheensä joutuisi pulaan. Ja niin Jeesus suostui lähtemään matkalle.

Jeesus luovutti tämän suuren rahasumman Sebedeuksen pojalle Johannekselle. Ja teille on kerrottu, miten Johannes käytti nämä rahat Kapernaumin kiinteistön kiinnelainan kuolettamiseen. Sebedeukselle Jeesus kertoi tästä Välimeren-matkasta luottamuksellisesti kaiken, mutta hän teroitti tälle, ettei hän kertoisi siitä kenellekään, ei edes hänen omaisilleen. Eikä Sebedeus myöskään tämän pitkän, lähes kaksivuotisen ajanjakson kuluessa kertaakaan paljastanut olevansa tietoinen Jeesuksen olinpaikasta. Ennen kuin Jeesus ehti palata tältä matkalta, Nasaretin perhe oli jo miltei luopunut toivosta saada nähdä häntä enää elävänä. Vain

Sebedeuksen vakuuttelut, kun tämä poikansa Johanneksen kanssa vieraili useassakin eri yhteydessä Nasaretissa, pitivät Marian sydämessä yllä toivoa.

Koko tämän aikavälin Nasaretin perhe tuli toimeen varsin hyvin. Juuda oli lisännyt maksuosuuttaan huomattavasti ja maksoi naimisiinmenoonsa saakka ylimääräistä. Vaikka nämä eivät paljon apua tarvitseetkaan, oli Johannes Sebedeuksella tapana viedä Marialle ja Ruutille aina joitakin lahjoja, kuten Jeesus oli pyytännyt häntä tekemään.

3. KAHDESKYMMENESYHDEKSÄS VUOSI

(23 jKr)

Jeesuksen kahdeskymmenesyhdeksäs vuosi kului kokonaisuudessaan Välimeren maihin suuntautuneen matkan toteuttamiseen. Matkan päätapahtumat, siinä laajuudessa kuin meillä on lupa paljastaa näitä kokemuksia, ovat tätä lukua välittömästi seuraavien kertomusten aiheena.

Koko tämän roomalaiseen maailmaan suuntautuneen matkan ajan Jeesus tunnettiin -- monista syistä -- *Damaskoksen kirjanoppineena*. Korintissa ja muissa paluumatkan pysähdyspaikoissa hänet kuitenkin tunnettiin *juutalaisena kotiopettajana*.

Se oli vaiheikas kausi Jeesuksen elämässä. Tätä matkaa tehdessään hän solmi monia suhteita kanssaihmiisiinsä, mutta tämä kokemus on sellainen hänen elämänsä jakso, josta hän ei koskaan kertonut yhdellekään perheensä jäsenelle eikä yhdellekään apostolille. Jeesus eli lihallisen elämänsä ja erkani tästä maailmasta ilman, että kukaan (Beetsaidan Sebedeusta lukuun ottamatta) tuli tietämään hänen tehneen tällaisen laajamittaisen matkan. Jotkut hänen ystävistään luulivat hänen palanneen Damaskokseen, toiset luulivat hänen menneen Intiaan. Hänen oman perheensä jäsenet olivat taipuvaisia uskomaan, että hän oli Aleksandriassa, sillä he tiesivät, että häntä oli kerran pyydetty lähtemään sinne apulaishasheniksi.

Kun Jeesus palasi Palestiinaan, hän ei tehnyt mitään muuttaakseen perheensä käsitystä, jonka mukaan hän oli mennyt Jerusalemissa Aleksandriaan. Hän antoi heidän olla edelleenkin siinä luulossa, että hän oli koko Palestiinasta-poissaolonsa ajan ollut tuossa oppineisuuden ja kulttuurin kaupungissa. Vain beetsaidalainen veneenveistäjä Sebedeus tiesi totuuden näistä asioista, eikä Sebedeus kertonut sitä kenellekään.

Pyrkiessänne pääsemään selville Jeesuksen Urantialla elämän elämän tarkoituksesta teidän tulisi aina muistaa Jeesuksen lahjoittautumisen vaikuttimet. Mikäli mielitte päästä käsitykseen hänen monienkin näennäisesti omituisten tekojensa merkityksestä, teidän tulee nähdä hänen maailmassanne olonsa tarkoitus. Hän varoi johdonmukaisesti luomasta

[sivu 1424]

liian kiinnostavaa ja huomiota herättävää omakohtaista elämänuraa. Hän ei halunnut vedota kanssaihmiinsä epätavallisilla tai vastustamattomilla keinoin. Hän oli antautunut työhön, jonka tarkoitus oli tuoda hänen kanssaihmiensä tietoon totuus taivaallisesta Isästä, ja samalla hän oli pyhittäytynyt siihen ylevään tehtävään, että hän eläisi kuolevaisen olennon elämänsä maan päällä niin, että hän oli kaiken aikaa saman Paratiisissa olevan Isän tahdon alainen.

Jeesuksen maisen elämän ymmärtämistä auttaa aina myös, jos kaikki tätä jumalallista lahjoittautumista tutkivat kuolevaiset muistavat, että vaikka hän vietti tämän ruumiillistuneena elämänsä elämänvaiheen *Urantialla*, hän eli sen kuitenkin koko universumiaan *varten*. Elämään, jonka hän eli lihallisen kuolevaisen hahmossa, liittyy koko Nebadonin universumin jokaisen yksittäisen asutun sfäärin kannalta jotakin erikoista ja innoittavaa. Ja näin on sanottava myös maailmoista, joista on tullut asuttavia vasta hänen Urantialla-oleskelunsa vaiheikkaiden aikojen jälkeen. Ja niin on sanottava myös kaikista maailmoista, joita tahdolliset luodut mahdollisesti asuttavat tämän paikallisuniversumin koko tulevan historian kuluessa.

Tätä roomalaiseen maailmaan suuntautunutta matkaa tehdessään ja sen mukanaan tuomien kokemusten myötä Ihmisen Poika vei käytännöllisesti

katsoen päätökseen suoraan yhteydenpitoon perustuneen koulutuksensa oman aikansa ja sukupolvensa maailman moninaisiin kansoihin tutustumisessa. Nasaretiin-paluuseensa mennessä hän oli matkustamalla tapahtuneen oppimisen välityksellä saanut kutakuinkin selville, miten ihminen eli ja miten hän järjesti olemassaolonsa Urantialla.

Hänen Välimeren eri puolille suuntautuneen matkansa todellinen tarkoitus oli oppia *tuntemaan ihmiset*. Tällä matkalla hän tuli hyvin läheisiin kosketuksiin satojen ihmiskukunnan edustajien kanssa. Hän kohtasi ja rakasti kaikenlaisia ihmisiä: rikkaita ja köyhiä, ylhäisiä ja alhaisia, mustia ja valkoisia, oppineita ja oppimattomia, sivistyneitä ja sivistymättömiä, eläimellisiä ja hengellisiä, uskonnollisia ja uskonnottomia, moraalisia ja moraalittomia.

Tällä Välimerenmatkalla Jeesus edistyi pitkälle hänelle ihmisenä kuuluneessa tehtävässä saada aineellinen ja kuolevainen mieli hallintaansa, ja hänen sisimmässään asunut Suuntaaja saavutti suurenmoisia tuloksia tämän samaisen ihmisällyn nostamisessa entistä korkeammalle ja sen hengellisessä valloittamisessa. Tämän matkan lopulla Jeesus itse asiassa tiesi, niin varmasti kuin ihminen ylipäätään voi tietää, että hän oli Jumalan Poika, Universaalisen Isän Luoja-Poika. Suuntaaja kykeni yhä paremmin tuomaan Ihmisen Pojan mieleen hämäriä muistikuvia siitä kokemuksesta, joka hänellä oli Paratiisista, kun hän oli jumalallisen Isänsä yhteydessä ennen kuin hän vielä oli alkanutkaan organisoida ja hoitaa tätä Neadonin paikallisuniversumia. Näin Suuntaaja vähä vähältä toi Jeesuksen ihmistietoisuuteen nämä välttämättömät muistikuvat hänen aikaisemmasta ja jumalallisesta olemassaolostaan lähes ikuisen menneisyyden eri aikakausina. Viimeinen Suuntaajan esiin tuoma välinäytös hänen ihmisyyttä edeltävästä kokemusmaailmastaan oli hänen jäähyväisneuvottelunsa Salvingtonin Immanuelin kanssa hetkeä ennen kuin hän luopui tietoisesta persoonallisuudestaan astuakseen Urantia-inkarnaatioon. Ja tämä ihmisyyttä edeltävään olemassaoloon liittyvä viimeinen muistikuva kirkastui Jeesuksen tietoisuudessa samana päivänä, jona Johannes kastoi hänet Jordanvirrassa.

4. JEESUS IHMISENÄ

Tilannetta seuranneille paikallisuniversumin taivaallisille olennoille tämä Välimeren-matka oli kaikista Jeesuksen maisista kokemuksista kiehtovin, ainakin jos ajatellaan hänen elämänuraansa tästä hetkestä hänen ristiinnaulitsemisensa ja kuolemansa hetkeen. Tämä oli se lumoava vaihe, jolloin hän suoritti *henkilökohtaista hoivaamista*, kun kohta sen sijaan alkaisi hänen julkisen hoivansa ajanjakso. Tämän ainutlaatuisen välivaiheen teki entistäkin mielenkiintoisemmaksi se, että hän oli tuolloin vielä nasaretilainen puuseppä, kapernaumlainen veneenrakentaja, damaskoslainen kirjanoppinut; hän oli yhä Ihmisen Poika. Hän ei vielä ollut

[sivu 1425]

saanut ihmismieltään täysin hallintaansa. Kuolevaisidentiteetti ei vielä ollut kokonaan Suuntaajan hallinnassa, eikä Suuntaaja vielä ollut sille vastineena. Hän oli edelleenkin ihminen ihmisten joukossa.

Ihmisen Pojan puhtaasti ihmiselle ominainen hengellinen kokemus -- omakohtainen hengellinen kasvu -- saavutti kutakuinkin lakipisteensä tämän kahdennenkymmenennenyhdeksannen vuoden aikana. Tämä hengellisen kehityksen kokemus oli tasaista, vähittäistä kasvua hänen Ajatuksensuuntaajansa saapumishetkestä aina siihen päivään, jolloin sai täyttymyksensä ja vahvistuksensa se suhde, joka on ihmiselle normaali ja luonnollinen ihmisen aineellisen mielen ja hengen mielivarustuksen välillä -- se ilmiö, että näistä kahdesta mielestä kehkeytyy yksi mieli, kokemus, jonka Ihmisen Poika tämän maailman kuolevaiseksi ruumiillistuneena saavutti täydellisenä ja lopullisena päivänä, jolloin hänet kastettiin Jordanissa.

Kaikki nämä vuodet -- samanaikaisesti kun näytti siltä, ettei hän enää yhtä usein asettunut muodolliseen yhteyteen taivaallisen Isänsä kanssa, -- hän kehitti yhä tuloksellisempia menetelmiä, joilla hän oli persoonallisessa yhteydessä sisimmässään olleeseen Paratiisin-Isän henkilösnäöloon. Hän eli todellisen elämän, täyden elämän ja kiistatta normaalin, luonnollisen ja keskitasoisen elämän lihallisessa hahmossa. Omakohtaisesti sen kokeneena hän tietää, mitä tosiasiallisesti ja kaiken kaikkiaan on elää ihmisolentojen elämä ajallisuuden ja avaruuden aineellisissa maailmoissa.

Ihmisen Poika koki ihmisen tunne-elämän koko asteikon ylimmästä ilosta syvimpään suruun. Hän oli iloinen lapsi ja harvinaisen hyväntuulinen olento. Mutta yhtä lailla hän oli "surujen mies ja murheen tuttava". Hengellisessä merkityksessä hän tosiaan eli kuolevaisen olennon elämän pohjalta huipulle, alusta loppuun. Aineellisesta näkökulmasta katsoen saattaa näyttää siltä, ettei hänen tarvinnut kokea inhimillisen olemassaolon kumpaakaan sosiaalista ääripäätä, mutta älyllisessä mielessä hän perehtyi koko mitalta ja täysimääräisesti siihen, mitä ihmiskunta saa kokea.

Jeesus tuntee maailmoissa elävien evolutionaaristen ja ylösnousemuksellisten kuolevaisten ajatukset ja tuntemukset, halut ja virikkeet syntymästä kuolemaan. Hän on elänyt ihmisen elämän alusta loppuun: fyysisen, älyllisen ja hengellisen minuuden heräämisestä vauvaiän, lapsuuden ja nuoruuden kautta aikuisuuteen, ja hän on läpikäynyt jopa ihmisen kuolonkokemuksen. Paitsi, että hän kävi läpi nämä tavalliset ja tutut ihmisen älyllisen ja hengellisen edistymisen vaiheet, hän *sen lisäksi* koki täydellisinä myös ne korkeammat ja edistyneemmät ihmisen ja Suuntaajan yhteensovittautumisen vaiheet, joihin niin peräti harvat Urantian kuolevaiset milloinkaan yltivät. Ja tällä tavoin hän koki kuolevaisen ihmisen täyden elämän, mutta ei pelkästään sellaisena kuin se eletään teidän maailmassanne, vaan myös sellaisena kuin se eletään kaikissa muissakin ajallisuuden ja avaruuden evolutionaarisissa maailmoissa, jopa kaikista valoon ja elämään asettuneista maailmoista kaikkein korkeimmalle ja pisimmälle ehtineissä.

Vaikka saattaakin olla, ettei tämä täydellinen elämä, jonka Jeesus eli kuolevaisen lihallisessa hahmossa, saavuttanut varauksetonta ja kaikinpuolista hyväksyntää hänen kuolevaistovereidensa taholta, niiden taholta, jotka sattuiivat olemaan hänen aikalaisiaan maan päällä, elämä, jonka Jeesus Nasaretilainen lihallisessa ruumiissa ja Urantialla eli, sai kuitenkin Universaaliselta Isältä täyden ja varauksettoman hyväksymisen; yhdistyiväthän siinä yhdellä ja samalla kertaa ja persoonallisuuden elämän yhden ja saman elämän puitteissa täydellinen ikuisen Jumalan julkituonti kuolevaiselle ihmiselle ja täydellistyneen ihmispersoonallisuuden julkitulo Infiniittisen Luojan tyydytykseksi.

Ja tämä oli todellisuudessa se, mitä hän ylimpänä tavoittelikin. Hän ei tullut Urantialle elääkseen täällä täydellisenä ja seikkaperäisenä esimerkkinä yhdellekään lapselle tai aikuiselle, yhdellekään miehelle tai naiselle tuona tai minään muunakaan aikakautena. On toki totta, että voimme kaikki hänen täydestä, rikkaasta, kauniista ja ylevästä elämästään löytää paljon äärimmäisen

esikuvallista ja jumalallisen innoittavaa, mutta tämä johtuu siitä, että hän eli todellisen ja aidosti inhimillisen elämän. Jeesus ei

[sivu 1426]

elänyt elämäänsä maan päällä näyttääkseen esimerkkiä, jota kaikkien muiden ihmisolentojen tulisi jäljitellä. Hän eli tämän lihallisen elämänsä saman armeliaisuuden varassa, jonka varassa te kaikki voitte elää oman elämänne maan päällä. Ja sillä, miten hän eli kuolevaisen olennon elämänsä omana aikanaan ja *sellaisena kuin hän oli*, hän tosiaankin antoi meille kaikille esimerkin siitä, miten elää elämämme omana aikanamme ja *sellaisina kuin me olemme*. Ette voi pyrkiä elämään hänen elämäänsä, mutta voitte päättää, että *elätte oman elämänne* niin kuin hän eli ja samalla tavoin kuin hän eli omansa. Jeesus ei kenties ole tekninen ja seikkaperäinen esimerkki kaikkien aikakausien kaikille kuolevaisille tämän paikallisuniversumin kaikissa maailmoissa, mutta hän on iäti kaikkien niiden Paratiisiin matkaavien pyhiinvaeltajien innoituksen lähde ja opastaja, jotka lähtevät ensimmäisistä ylösnousemuksen maailmoista ja nousevat universumien universumin ja sieltä edelleen Havonan kautta Paratiisiin. Jeesus on *uusi ja elävä tie* ihmisestä Jumalaksi, osittaisesta täydelliseksi, maisesta taivaalliseksi, ajallisuudesta ikuisuuteen.

Kahdennenkymmenenyhdeksän vuotensa päättyessä Jeesus Nasaretilainen oli käytännöllisesti katsoen elänyt loppuun elämän, jonka elämistä edellytetään lihalliseen ruumiiseen pukeutuneilta kuolevaisilta. Hän saapui maan päälle sinä Jumalan täyteytenä, joka oli määrä tuoda julki ihmiselle. Hänestä oli nyt tullut jotakuinkin täydellinen ihminen, joka odotti tilaisuutta päästä tulemaan julki Jumalalle. Ja kaiken tämän hän teki ennen kuin oli täyttänyt kolmekymmentä vuotta.